

[Arbejdsministeren]

noget meget bredt, når vi diskuterer arbejdstid. Jeg opfatter det sådan, at man både har villet tage højde for det, vi kalder ligestillingsmæssige og familiemæssige hensyn, og for børnefamiliernes vilkår, og at man har taget hensyn til, at man på det almindelige arbejdsmarked måske – jeg vil godt stryge måske – skal forsøge at stræbe mod overalt, hvor det kan lade sig gøre, at få et mere fleksibelt arbejdsmarked, at folk skal kunne indrette deres arbejdstid overalt, hvor det er praktisk muligt, i overensstemmelse med, hvad der passer den enkelte ønsker om en tilknytning til arbejdsmarkedet. Måske har man lyst til at gå ned i arbejdstid i den periode, man har små børn, måske har man lyst til at videreudanne sig, og måske kan der være andre elementer, der indgår i det.

En af de ting, som jeg lægger ind i det, der står om den enkeltes livsforløb, er, at når vi kommer i den sene ende af livsforløbet, når vi bliver ældre, kan det blive nødvendigt at overveje en nedsættelse. Jeg mener ikke, at man skulle sætte folkepensionsalderen ned til 65 år, som fru Lilli Gyldenkilde var lidt inde på. Det, jeg mente, var, at man kunne overveje den gamle idé om delpension, at man kunne korte arbejdstiden ned for lønmodtagere over en vis alder, således at man ikke fik denne chokvirkning, som nogle oplever.

Vi hører mange efterlønsmodtagere, som siger, at det er godt at gå på efterløn, men vi møder også nogle mennesker, for hvem det at gå fra en fuld arbejdsdag til pludselig at skulle gå hjemme, er for hård en overgang. Man kunne måske for denne gruppe have en mere fleksibel arbejdstid, hvis man kunne få det indbygget i overenskomsterne.

Måske kunne det fleksible også betyde, at det skulle være forskelligt inden for de forskellige faggrupper. Man kunne måske forestille sig, at der i højere grad ville være brug for fleksibilitet inden for arbejdsområder, hvor man havde hårdt fysisk arbejde, end der måske ville være inden for andre grupper. Derfor tror jeg også, det er umuligt at generalisere, således som også nogle af ordførerne har været inde på man ikke kan, fordi forholdene er forskellige fra den ene branche til den anden branche.

Så siger man videre i forslaget om motive-ret dagsorden, at man med henblik på at tilvejebringe grundlag for at vurdere de samfundsmæssige virkninger af en sådan samlet

arbejdstidspolitik opfordrer regeringen til at indlede drøftelser med arbejdsmarkedets parter og til at give folketinget en redegørelse.

Jeg synes, det er meget væsentligt, at man her lægger vægt på de samfundsmæssige virkninger af en samlet arbejdstidspolitik, for det svarer fuldstændig til det, som hr. Svend Auken sagde i sin indledning, at man kan bruge arbejdstidspolitikken som et supplement til noget andet, men den kan ikke være et alternativ til en almindelig politik til at fremme beskæftigelsen.

Det er også nødvendigt, hvis man skal se på en eventuel forkortelse af arbejdstiden og give parterne en mulighed for at drøfte det, at man har en meget grundig belysning af de samfundsmæssige og hermed de økonomiske virkninger af en sådan samlet politik.

Jeg mener at have forstået forslagsstillerne sådan – det gik i hvert fald meget klart igennem det, hr. Svend Auken sagde flere gange – at meningen med denne debat og med dette forslag om motiveret dagsorden ikke er at bryde med den ældgamle tradition, vi har på det danske arbejdsmarked om, at det er parterne selv, der forhandler sig til rette om arbejdstidens længde, men at meningen er, at man skulle starte en dialog med arbejdsmarkedets parter, og at den endelige afgørelse må komme i forbindelse med måske næste overenskomstforhandling eller næste igen, men at det må være arbejdsmarkedets parter, der fører debatten, der har hovedrollen i dette spil, og som træffer den endelige afgørelse. Meningen med redegørelsen er, at vi ligesom skal give folketinget en rapport, hvis det er muligt, og ellers en statusrapport over, hvordan disse drøftelser har virket.

Ud fra den begrundelse skal jeg sige, at regeringen vil kunne støtte den dagsorden, der er stillet.

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Steffensen fra kristeligt folkeparti, at jeg synes, at hans argumentation for tidspunktet for denne debat var meget overbevisende. Jeg er glad for, at hr. Steffensen mener, at det er et positivt initiativ, der er taget, og at der altså ikke kun er surhed i regeringspartierne over, at dette initiativ er blevet taget. Jeg minder om hr. Dyrmosé og andre, der mente, det var det mest tåbelige, man endnu havde oplevet, at rejse